

Юрый ГРОЕРАЎ:

## «Аўтарскае "я" — толькі частка вялікай каманды»

Гледачы «са стажам» помняць Юрыя Гроерава яшчэ па выпусках «Панарамы», куды вядучы трапіў з Магілёўскай абласной ТРК. Потым была праца ў тэлерадыёвяшчальнай арганізацыі Саюзнай дзяржавы, а з канца мінулага года Гроераў вядзе на АНТ інфармацыйна-аналітычную праграму «Контур». Акрамя таго, ужо больш як дзесяць гадоў менавіта яго голасам гучыць вайсковы парад у Дзень Незалежнасці — не выключэннем стане і цяперашні.



### Даведка «Звезды»

Стваральнікі «Контур» вызначаюць жанр праграмы як «інфармацыйны арт», у якім арганічна спалучаюцца аперацыйныя рэпартажы з падкрэсленай аўтарскай пазіцыяй і смелыя рэжысёрскія рашэнні. Журналісты службы навін АНТ малююць агульную інфармацыйную карціну мінулага тыдня, а госці праграмы ў студыі больш падрабязна каментуюць адну з тэм, якія прагучалі ў выпуску.

— Крыху больш як паўгода вы ў камандзе «Контур». Ці складана было прыйсці ва ўжо дзейны рэйтываў праект і падладзіцца пад існуючы фармат?

— Адназначна не адкажаш. З аднаго боку, было проста, бо хапае асабістага вопыту вядзення разнастайных праграм, у тым ліку і падобнага кірунку. Да таго ж і ў праекце, і наогул у інфармацыйнай дырэкцыі АНТ насамрэч падабралася выдатная прафесійная каманда, з якой мне вельмі камфортна працаваць. Што да складанасцяў... Мабыць, яны ў тым, што ў сферы тэлебачання вельмі цяжка вынайсці нешта новае: усё ўжо было калісьці, усе тэмы так ці інакш паўтараюцца. Але тым цікавей пастарацца знайсці новы падыход, іншы ракурс.

### Контурная лінія

— «Контур» грунтуецца на аўтарскіх сюжэтах пра самыя яркія падзеі тыдня. Ці плануецца нешта змяняць у праграме, дадаваць больш суб'ектывізму ці, наадварот, «чыстай» інфармацыі?

— Насамрэч штосьці змяняецца ў кожным выпуску: мы стараемся працягваць фантазію ў формах падачы інфармацыі. І, на мой погляд, сапраўды атрымліваецца штотым знаходзіць які-небудзь нечаканы элемент, які аздабляе сюжэт і робіць праграму больш яркай, запамінальнай.

— Вам бліжэй падкрэслена аўтарская, суб'ектыўная падача матэрыялу альбо «сечаны», дакладны інфармацыйны стыль?

— Тут ведаецца, якая штука... Кожны тэкст, які чытае кожны вядучы, нават з тых, каго называюць «гаварка галава», усё адно прапускаецца праз сябе, і ў ім пры-

сутнічае элемент суб'ектыўнага погляду. Але аўтарскае «я» — усяго адна са шматлікіх частак вялікай каманды. Калі нехта скажа, маўляў, я раблю праграму — гэты чалавек, мякка кажучы, хітруе, а часцей хлусіць. Тэлебачанне — такі калектыўны від мастацтва, дзе адзін чалавек не можа зрабіць нічога. Вядучы, якога гледачы бачаць у кадры, — толькі вяршыня айсберга з неабсяжнай падводнай часткай. І вынік іншым разам залежыць ад такіх дробязяў, што цяжка ўявіць. Часам важна нават тое, каб прыбіральныхчыца правільна памыла падлогу, не кажучы ўжо пра тое, каб апэратар зняў прыгожа, а грывёр стварыў прывабны выгляд. Таму, канешне, аўтарскі погляд на ўзняты тэмы ў мяне ёсць, але перацягваць коўдру на сябе — ніколі гэтага не рабіў і не збіраюся, бо, паўтараюся, годны вынік атрымаецца толькі тады, калі ўсе ўдзельнікі каманды спрабуюць добра.

— Ваш прафесійны вопыт ахоплівае некалькі тэлерадыёкампаній, але прытым вы ўвесь час працуеце ў грамадска-палітычных праграмах. Гэта таму, што блізка тэма?

— Гэта таму, што мне цікавае жыццё ва ўсіх яго праявах і навакольных людзі. І я ўдзячны праграме «Контур», дзякуючы якой маю магчымасць калі не штодня, то штотыднёва кантактаваць з вельмі цікавымі людзьмі, прафесіяналамі з розных сфер, увесь час даведвацца штосьці новае і ўзбагачаць свой жыццёвы досвед. Дасць бог, мне яшчэ доўга будзе ўсё гэта цікава.

### Парадны разлік

— Вас ужо амаль афіцыйна прадстаўляюць як «голос парада». Памятаеце, калі ўпершыню давалося каментаванне вайсковы парад і ўрачыстае шэсце на Дзень Незалежнасці?

— У 2004 годзе. Гэта, дарэчы, якраз быў першы парад, які праходзіў не на праспекце Францыска Скарыны (цяперашнім праспекце Незалежнасці), а каля стэлы «Мінск — горад-герой». З таго часу даводзілася працаваць і аднаму, і ў пары з сувядучымі — апошнім часам найчасцей з Вікторыяй Сянкевіч, за што ёй вялікі дзякуй.

«З гораў папалам літаральна за 10 хвілін да пачатку трансляцыі дабраліся да сваёй каментатарскай пазіцыі — пасівелі, мабыць, усе, хто чакаў нас у перасоўных тэлестанцыях».

— У тандэме працаваць зручней?

— Натуральна, бо пры вонкавай прастаце каментавання не такая ўжо гэта простая справа. Калі ваенная частка парада доўжыцца каля гадзіны, а ўвесь гэты час твае галасавыя звязкі не маюць часу на адпачынак, то пры наяўнасці партнёра можна дазволіць сабе хоць бы выключыць на хвілінку мікрафон і проста адкашляцца, прачысціць горла. З Вікторыяй у нас існуе ўмоўны

падзел: ваенную частку каментую я, больш «лірычнае» святочнае шэсце — пераважна яна.

— Голас парада — місія пачэсная, але і адказная. Як, уласна, беражаце голас?

— Шчыра скажу, нічога звышасаблівага не раблю. Напэўна, дзякуй маме, тату і прыродзе за вынослівыя звязкі. Хоць, канешне, з вялікай удзячнасцю і цеплынёй згадваю і свайго настаўніка Алега Васілевіча Хлыстова — гэта адзіны ў Магілёўскай вобласці дыктар найвышэйшай, усесаюзнай катэгорыі, які вельмі шмат мне раскажаў і паказаў, як правільна карыстацца голасам як працоўным

натоўп да перасоўнай тэлестанцыі, каб пачаць працу. Ведаецца, гэта такое адчуванне — як мора калышацца, так і мы ў ім, бы на хвалях, прыціскаючы да сябе тэксты, ледзь-ледзь можам зрабіць крок наперад. Нейкім чынам удалося ўсё ж праціснуцца да ачаплення, у якім стаялі курсанты. Пакуль знайшлі старшага, растлумачылі, у чым справа, з гораў папалам літаральна за 10 хвілін да пачатку трансляцыі дабраліся да сваёй каментатарскай пазіцыі — пасівелі, мабыць, усе, хто чакаў нас у перасоўных тэлестанцыях, бо вядучыя зніклі дзесьці ў шматтысячным натоўпе, а датэлефанавацца да нас ні-

ў грамадскай свядомасці. І мне асабіста вельмі цікава, якім будзе парад у Мінску праз 50 гадоў. Хацелася б, магчыма, каб у гэтым прыгожым святочным мерапрыемстве прысутнічала не толькі савецкая гісторыя, але і пэўныя нацыянальныя адметнасці, той каларыт, які адразу вылучаў бы беларускі парад сярод усіх іншых. Упэўнены, што так і будзе з цягам часу. Усё ж, як гаварыў адзін вялікі брытанскі адмірал, трэба тры гады, каб збудаваць карабель, і 300 гадоў, каб утварыць на флоце традыцыю.

### План на заўтра

— Лета — традыцыйна адпускны сезон. У вас якія планы?

— Гэтым летам «Контур» ў адпачынак не ідуць, адпаведна, і я таксама. А ўжо восенню хачу паспрабаваць паўтарыць адзін маршрут — неяк даўно мы з прыяцелем даехалі на машыне да Сардзініі, і гэта быў насамрэч незабыўны вопыт. Не, я не супраць турэцкага all inclusive, гэты фармат цудоўна падыходзіць сем'ям, калі трэба даць адпачыць і дзецям, і бацькам. Аднак для самастойнага адпачынку выбіраю менавіта такі, па-за межамі раскручаных турыстычных месцаў. Калі хочаце не ўбачыць прыгожую глянцавую паштоўку, а зразумець, чым насамрэч жыве тая ці іншая краіна — збочвайце з аўтабана, заязджайце ў глыбінку і ідзіце туды, куды ідуць мясцовыя жыхары.

— А чаму менавіта Сардзінія, чым прывабіў гэты рэгіён?

— Па-першае, там жыве мой добры сябар — ганаровы консул Беларусі ў Кальяры Джузэпэ Карбоні. Мы адразу, калі толькі пазнаёміліся некалькі гадоў таму, адчулі вялікую прыязнасць і з таго часу падтрымліваем цёплыя стасункі. Дарэчы, мала хто гаворыць пра гэта, але аўтаномны рэгіён Сардзінія — на сёння адзіны ў Еўропе, дзе прыняты і дзейнічае закон аб супрацоўніцтве з Беларуссю! Па-другое, каб захацаць у Сардзінію, дастаткова пабыць там і пазнаёміцца бліжэй з мясцовымі. Заходзіш у краму ўпершыню — з табой проста вітаюцца, другі раз — прымаюць як сябра, распываюць, як справы, а на трэці — усё, лічышся родным і бліжнім чалавекам. Ну і, відавочна, поўдзень Італіі — гэта ўнікальная прырода, казачныя краевыды і крыштальна чыстае мора, прычым за чысцінёй мора і паветра на Сардзініі пільна сочаць і робяць усё, каб зберагчы свае прыродныя багацці... Словам, раскажаў вам пра гэта і адчуў, як мяне зноў цягне ў гэтыя мясціны.

— Тады плённага вам працоўнага лета, а ўвосень няхай усё атрымаецца!

Гутарыла Вікторыя ЦЕЛЯШУК.  
Фота тэлеканала АНТ і асабістага архіва вядучага.



інструментам, каб умець у час напружвання і расслаблення. А ў астатнім — напрыклад, не ўжываю газіроўкі, пазбягаю перад працай ежы, якая раздражняе звязкі. У прынцыпе, выконваю тыя самыя рэкамендацыі, што і вакалісты, прамоўцы і ўсе іншыя, для каго голас — частка прафесіі.

— Словам, калі запытаюся, ці здараліся ў вас казусы з голасам у самы адказны момант, адкажаце адмоўна?

— З голасам, цыфу-цыфу, нічога не здаралася. Максімум прастуджваўся, але нават у такім стане я ведаю, што рабіць, каб у трансляцыі ўсё гучала як след.

— А наогул форс-мажоры «за кадрам» парада былі?

— Напэўна, самы сур'ёзны з іх ледзьве не здарыўся, калі парад упершыню праводзілі вечарам. Мы з сувядучай якраз пад'язджалі да месца, але ніхто не чакаў, што будзе такое неабсяжнае людское мора: папросту не атрымлівалася прайсці праз

хто не мог, сувязь не «лавілася» наогул... Цяпер згадваць гэта забавна, але ў той момант перахвалываліся мы істотна.

Што да самога парада, у ім столькі разоў рэпетыруюцца і падганяюцца ўсе элементы, так што непрыемных сюрпрызаў тут не бывае — дзякаваць богу, танкі ў нас пасярод праспекта не глухнуць (у 2015-м на Краснай плошчы ў Маскве падчас генеральнай рэпетыцыі парада за глух танк «Армата». — Аўт.). Хіба што, бывае, крыху раней часу прылятае авіяцыя альбо, наадварот, затрымліваецца, і тады трэба запоўніць паўзу ў трансляцыі.

— Нярэдка даводзіцца чуць, што парад — перажытак савецкага часу і, маўляў, навошта рабіць кожны год адно і тое ж...

— Парад сам па сабе — мерапрыемства класічнае і даволі кансерватыўнае. І гэта датычыцца не толькі нашай краіны. Узяць, напрыклад, Расійскую Федэрацыю альбо Францыю ці Вялікабрытанію, дзе парад адбываецца ў дзень нараджэння каралевы: у кожнай з гэтых краін ёсць пэўныя традыцыі, якія не змяняюцца дзесяцігоддзямі. Так, у сучасным свеце ўжо даўно не выкарыстоўваюць для ваенных дзеянняў коней, але ў той жа Францыі і Англіі ўсё з задавальненнем назіраюць, як велічна ў парадзе ідзе коньніца і як эфектна выглядаюць знамяніцы футравыя шапкі брытанскай каралеўскай гвардыі. У Беларусі, магчыма, няма такіх глыбокіх ваенных традыцый, бо сама наша дзяржава вельмі маладая. Затое мы з вамі — сведкі таго, як гэтыя традыцыі нараджаюцца, усталёўваюцца

### Рыхтуй бочкі летам! Са «Звездой»!

13 ліпеня сярод сваіх падпісчыкаў на трэці квартал або другое паўгоддзе «Звезда» разыграе сем дубовых бочак ёмістасцю 10 літраў і адну (суперпрыз) — ёмістасцю 30!

Не забудзьцеся запоўніць купон (глядзіце справа), выразаць яго і да 11 ліпеня даслаць у рэдакцыю на адрас: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10а. А ўжо далей...

Вам пашанцуе!

Падрабязныя правілы гульні змешчаны ў нумары за 31 мая. Тэрміны правядзення гульні — з 01.06.2018 да 30.09.2018.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 3284 ад 25.05.2018 г., выдадзена Міністэрствам антыманапольнага рэгулявання і гандлю Рэспублікі Беларусь.



### Картка ўдзельніка — падпісчыка «Звезды» на III квартал або II паўгоддзе 2018 года

Прозвішча, імя, імя па бацьку \_\_\_\_\_

Падпіска аформлена і аплачана ў \_\_\_\_\_ (адрэзанае сувязі) на III квартал або II паўгоддзе 2018 года

Жатні адрас і тэлефон \_\_\_\_\_ (абавязкова) \_\_\_\_\_ (індэкс)

Удачы ў розыгрышы!